

РЕШЕНИЕ

№ 41637

гр. София, 12.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8716** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Х. Г., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. Д, ет. 9, офис 17/18, срещу Заповед рег. № 513р-7226 от 16.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на оспорващия е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че оспорващият е подал искане за разрешение продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Същият е представител на търговско дружество – регистрирано търговско представителство в Република България. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ представителите на търговските дружества с регистрирано представителство в Република България имат право на продължително пребиваване. Необосновано, служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, посещавайки адреса, където жалбоподателят е заявил своето местожителство, че той не живее там, след като не са го намерили в момента на проверката. Посочено е, че липсват ясно формулирани мотиви, защо е прието, че представеният адрес на пребиваване е фиктивен или защо договорът за наем е недействителен. Административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. Не е ясно от кого са извършени проверките и какво отношение имат към нея лицата, с които са разговаряли служителите на отдел „Миграция“ – СДВР. В случая е приложена декларация от наемодателя, видно от която същият е отдал на И. Х. Г., гражданин на

Република Турция собствения си имот под наем и е дал съгласието си, той да бъде регистриран на адреса за срока на пребиваването си в страната. Твърди се, че от оспорвания не са изискани обяснения, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, съгласно чл. 35 от АПК. Излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗЧРБ, адресът е административно средство за уведомяване, а не задължително условие за физическо постоянно пребиваване. В този смисъл липсата на постоянно физическо пребиваване не може да се тълкува като деклариране на неверни данни. Чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да представи доказателства за осигурено жилище. Няма изискване същият да пребивава постоянно на този адрес, така както се изисква от лицата, получили статут на постоянно пребиваващи – да пребивават на територията на страната повече от половината дни в рамките на една календарна година. В този смисъл са без значение, представените данни за влизанията и напусканията на страната на чужденеца.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично и не се представлява. Не претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г., в представени писмени бележки оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 03.06.2025 г. И. Х. Г., гражданин на Република Турция, е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 101557, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, получило право на пенсия в друга държава. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Установено е, че И. Х. Г., гражданин на Република Турция е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 09.06.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните турски власти, валиден до 19.10.2027 г., сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата № 2054 от 22.05.2025 г., удостоверяващ, че търговското представителство с наименование Г. Т. Г. Текстил И. С. Ве Тиджарет Л. Ш. е вписано

в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата. Адресът на представителството е [населено място], кв. В., [улица], вх. Север, ет. 4, офис 7. Представители по пълномощие в Република България са три лица, между които и И. Х. Г., гражданин на Република Турция, Решение № [ЕГН]/16.06.2016 г. за вписване в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата на търговското представителство с наименование Г. Т. Г. Текстил И. С. Ве Тиджарет Л. Ш., банково удостоверение, издадено от Те – Д. З. Б. – клон С., видно от което И. Х. Г., гражданин на Република Турция притежава банкова сметка с наличност към 04.04.2025 г. от 6 815 евро, договор за заем за послужване и нотариално заверена декларация от П. Д. Й., български гражданин, съгласно която същият като собственик на недвижим имот, с административен адрес [населено място], жк М. долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29, предоставя имота за безвъзмездно ползване и пребиваване на И. Х. Г. и Ш. Г., граждани на Република Турция, на основание договор за наем, като същият дава съгласието чуждестранните граждани да бъдат регистрирани на адреса на имота, за срока на пребиваването им в Република България и полица за застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци, със срок на валидност от 02.06.2025 г. до 01.06.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разходи на И. Х. Г., за времето на престоя му в страната.

Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили на 11.06.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], жк М. долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29 (виж докладна записка на л. 21) и са констатирани, че чуждият гражданин И. Х. Г., не установен там. При проведени разговори с В. Н. е установено, че същият е приятел на собственика на имота П. Й. и от три дни живее на адреса и не познава И. Х. Г.. Проведен е и разговор с Д. П. – съсед от апартамент № 26, която заявила, че не познава и никога не е виждала на адреса чужди граждани. При направена справка в „АИС ГК“ се установило, че И. Х. Г. е напуснал страната на 03.06.2025 г. и не е влизал обратно от тогава.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-63347 от 16.06.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция“ – СДВР, на И. Х. Г., гражданин на Република Турция да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция“ – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция“ – СДВР от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на пълномощник на И. Х. Г., лично на 29.07.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 11.08.2025 г. (вх. № 20122), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед рег. № 513р-7226 от 16.06.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Съставен и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, при които е констатирано, че то не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложено от административния орган.

На първо място е безспорно, че И. Х. Г., гражданин на Република Турция е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 09.06.2025 г. Същото е издадено на 09.07.2024 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото чужденецът е представител на чуждестранно търговско дружество.

В издаденото на Г. разрешение за пребиваване № 393541, валидно до 09.06.2025 г. (л. 36), като адрес на лицето в Република България е вписан адрес: гр. С., жк Малинова долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29.

При извършената на 11.06.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с две лица, които са посочили, че не познават И. Х. Г..

За да издадат през 2024 г. разрешение за продължително пребиване на И. Х. Г., гражданин на Република Турция, съответните органи за административен контрол на чужденците са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], жк М. долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29, защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е владял, този имот на валидно правно основание – договор за заем и писмено съгласие на собственика му.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с

продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на България.

В разглеждания казус при първоначалното издаване на разрешение за продължително пребиваване през 2024 г. И. Х. Г., гражданин на Република Турция е посочил, че има осигурено жилище на адрес на пребиваване [населено място], жк М. долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29. Тогава административният орган не е намерил, че това обстоятелство не е вярно, поради което е издал исканото разрешение.

Фактът, че оспорващият пребивава на този адрес, макар и не непрекъснато се потвърждава от сведенията, дадени от С. С., дадени на служителите на отдел „Миграция” – СДВР и отразени в цитираната по-горе докладна записка.

Съдът намира, че следва да приеме, че по време на престойте си в страната, за чиято продължителност няма законово установен срок, И. Х. Г., пребивава на посочения адрес, в жилище, предоставено му по съгласието на неговия собственик.

Обсъждането на събраните писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие И. Х. Г., е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, апартамент, находящ се на адрес на пребиваване [населено място], жк М. долина, блок 4, вх. Б, ет. 7, ап. 29.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че И. Х. Г., не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотносими към предмета на спора, данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на жалбоподателя. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страна за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 03.06.2025 г. от И. Х. Г., гражданин на Република Турция, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Х. Г., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., Заповед рег. № 513р-7226 от 16.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на оспорващия е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 03.06.2025 г. от И. Х. Г., гражданин на Република Турция, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.